

De andere groote grief, het kunstig opgetrokken scheidsmuurtje tusschen de bevoegdheden, is niet zoo dringend. Door de werking der practijk zou het wel tot een verstandige laagte afbrokkelen.

Een enkel woord over de noodzakelijkheid om te bezuinigen. Ja, die moeten wij, artsen, ook inzien. De offers, van allen gevegd, moeten ook wij brengen. Daarin zijn wij nooit achteraan gekomen. Maar wel mogen wij er voor waken, dat onze belooning, die in het algemeen bij de algemeene stijging van de loonen *nog slechts zoover is gekomen als zij reeds vóór den oorlog had moeten zijn*, niet ga teruggedalen tot het onwaardige peil waarop zij in Nederland meestal stond. Men bedenke bijv., dat het tegenwoordige ziekenfondshonorarium te Amsterdam eerst in 1917 werd toegestaan, dat het tot dien tijd niet hooger was dan *een halve eeuw* te voren, hoewel een veel grooter deel der bevolking uit de particuliere practijk naar de ziekenfondsen was overgegaan, en dat het *ook nu nog* lager is dan vóór den oorlog te München en in Engeland. Daarom wel offervaardigheid, maar binnen de grenzen van waardigheid en billijkheid.

PINKHOF.

DANKBETUIGING.

Mijn innigen dank aan allen, die hebben bijgedragen aan het huldeblijk, dat mij Woensdagavond 12 Juli bij monde van prof. BURGER door een commissie, bestaande uit prof. BURGER, dr. VAN EDEN, dr. HEIJNSIUS VAN DEN BERG, prof. KOUWER, dr. VAN RIJNBERK en dr. VAN DE POLL, namens zoovele geneesheeren, leden der maatschappij, werd aangeboden.

Ik behoef u wel niet te zeggen, dat deze spontane uiting van waardeering van mijn arbeid in de maatschappij door mij op hoogen prijs wordt gesteld en dat de door WILLY SLUITER op zoo'n schitterende en geestige wijze geteekende episoden uit mijn secretariaat, mij steeds zullen herinneren aan het vele aangename, dat, ondanks de zware en verantwoordelijke taak van hoofdbestuurder-secretaris der maatschappij, deze functie mij geschonken heeft gedurende de bijna 17 jaren, dat ik haar bekleedde.

Tevens dank ik u hartelijk voor de bloemenhulde, mijn vrouw bij de aanbieding van het huldeblijk gebracht.

Collega SCHREVE.

DE ALARMISTENZIEKTE.

De gevolgtrekkingen, welke collega PINKHOF op bladzijde 734 van no. 7 (Tweede Helft) van het *Nederl. Tijdschrift voor Geneeskunde* uit het jaarverslag der tuberculose maakt, en welke hem tot bovenstaand opschrift aanleiding gaven, zijn niet geheel juist. Uit het feit, dat bij 2600 van de 4526 onderzochte personen geen longtuberculose werd waargenomen, trekt hij het besluit, dat deze personen ook vóór het onderzoek op het consultatiebureau „geheel onverdacht” waren en door tuberculose-vrees gedreven of uit winstbejag zich op het consultatiebureau hadden aangemeld.

Indien hij het jaarverslag verder gelezen had dan deze bloote opgaven, zou het hem duidelijk zijn geworden, dat van deze 2600 „geheel onverdachte” personen er 1046 behoorden tot de gezinsleden van den tuberculoselijder en als zoodanig verdacht van tuberculose, door het consultatiebureau voor onderzoek werden opgeroepen. Deze personen kwamen dus niet uit eigen beweging en van tuberculosevrees hunnerzijds is in dezen geen sprake; integendeel het kost zelfs dikwijls groote moeite hen tot een onderzoek te bewegen. Dat deze gezinsleden voor hun onderzoek terecht door het consultatiebureau als verdacht van tuberculose werden beschouwd en dat het juist is een onderzoek naar hun gezondheidstoestand in te stellen, bewijst het feit, dat bij één op de vijf onderzochte gezinsleden longtuberculose werd aangetoond.